

Bất chợt ở La Mã

Thêm một lần Tùng thất hứa với Thảo. Khi mùa xuân ấm áp làm nở những bông hoa xinh tươi khắp Paris và mọi người đang nôn nao cho chuyến du lịch trong kỳ nghỉ lễ Phục sinh. Anh bảo “Xin lỗi, anh bận rồi”. Thảo chấp nhận lý do này dễ dàng như cô vẫn thường có thói quen nghe anh xin lỗi. Cô đặt vé máy bay và chuẩn bị khởi hành đi Ý như dự định.

Cô đeo ba lô lên vai, xuống hầm xe điện ngầm dài hun hút ra phi trường Charles de Gaulles.

Thảo đi theo đoàn người của thủ đô văn minh chạy trốn cuộc sống đô thị. Chưa kịp lấy lại thăng bằng sau chuyến đi tưởng rất hiện đại với đủ mọi loại hình giao thông, dân Ý làm Thảo một phen chơi với. Anh chàng đẹp trai ở quầy tiếp tân cho cô biết khách sạn đã hết chỗ và họ chưa từng nhận được email đặt phòng trước của cô. Sau một hồi tranh cãi không kết quả, Thảo bực tức vác ba lô lên vai:

- Thôi được! Cứ cho là anh đúng. Tôi tìm khách sạn khác. Nhưng tôi phải nhắc lại rằng các người là bọn thất tín!

Đã gần một giờ sáng. Cô nháo nhào chạy vào chừng khách sạn khác, nhưng chẳng nơi nào còn phòng. Trước khi bước vào khách sạn cuối cùng của dãy phố, Thảo tự ra tối hậu thư: “Tùng ơi! Nếu đêm nay em phải chết rét ngoài đường và bị hãm hiếp thì em sẽ giết anh đó!”

Khách sạn lại hết chỗ. Trước khi Thảo kịp ngất xỉu vì thất vọng, một cứu tinh xuất hiện. Anh ta là người Hồng Kông, vừa đi mua pizza về ăn khuya. Trông cô run lên vì viễn cảnh bị tống ra đường giữa màn đêm lạnh lẽo, anh đề nghị cùng cô chia phòng. Thảo gật. Nếu phải mạo hiểm, cô chọn giải pháp tối ưu.

Anh ta dẫn Thảo lên lầu:

- Tôi tên Vương. May cho cô. Bạn gái tôi vào phút chót không đi du lịch được. Phòng có hai giường đơn, đặt khá xa nhau. Và tôi hứa...

Thảo gật:

- Đời tôi gặp nhiều bạn thất hứa rồi!

Vương cắt bánh pizza, chia cho cô một góc. Thảo thành thật:

- Tôi sắp chết đói rồi, cho tôi luôn nguyên cái đi! Rồi tôi đưa tiền anh mua cái khác!

Vương mặc áo khoác:

- Tôi bắt đầu hối hận vì lời đề nghị của mình. Hãy hứa, cô sẽ không làm phiền tôi nữa!

Thảo gật.

Vương quay về, Thảo đã cuộn tròn trong chăn. Cô mặc hết cả áo quần mà vẫn lạnh. Cô đề nghị:

- Đừng tắt đèn! Tôi sợ bóng đêm!

Vương ăn pizza, mặt cúi gằm:

- Sao cô không nói thẳng ra là sợ tôi? Tôi thật sự hối hận rồi!

Và Vương hối hận dài dài khi vừa đặt lưng xuống, Thảo lại rên rỉ:

- Tôi lạnh quá, tôi có cảm giác gió lùa vào người. Anh đóng hết cửa sổ lại chưa? Kiểm tra lại xem!

Vương tá hỏa la toáng lên khi nhận ra một ô cửa đã vỡ kính được nguy trang khéo léo dưới lớp màn.

- Sao lúc nhận phòng anh không kiểm tra? Thật là khờ quá!

Vương cúi:

- Tại tôi tin họ! Mà hình như rắc rối bắt đầu từ khi cô bước vào phòng này. Tốt hơn hết là cô chấp nhận hoàn cảnh đi, dù sao ở đây còn sướng hơn ngủ ngoài đường.

- Ngay ngày mai tôi sẽ không ở đây nữa, tôi tìm khách sạn khác. Anh đừng làm ra vẻ ban ơn với tôi. Tôi có ở miễn phí đâu.

Cãi nhau chán chê, hai người lặn kènh ra gà gặt. Thảo mơ thấy hình ảnh Tùng và Vương lặn lộn. Cô còn bám theo Vương, nói hết sức vô duyên: “Vương! Wo ai ni! Wo ai ni ...” (Em yêu anh).

Thảo choàng tỉnh, nhận ra Vương đang nhìn mình tủm tỉm. Hai người thu dọn hành lý, đường ai nấy đi. Thảo đưa phần tiền của mình trả khách sạn, nhưng Vương từ chối. Anh bảo để lần sau.

- Lần sau? Anh nghĩ còn lần sau? Hay tụi mình đi chung? Anh một mình, tôi cũng một mình...

Wương làu bàu:

- Dù sao đi du lịch ở thành phố nghệ thuật Roma cũng không thú vị lắm...

Họ đi với nhau. Cùng chụp hình lưu niệm trên đấu trường Colosseo, cùng ngồi trên đồi Palatino trầm trồ những phế tích La Mã...

Khi vào nhà hàng ăn món mỳ spaghetti, bà chủ tiệm mập mạp và lăm lờ cứ quả quyết hai người là vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật.

- Những cặp vợ chồng son đều được tôi tặng một món tráng miệng miễn phí. Kem Ý nhé, hay cà phê cappuccino?

Wương nhận bữa họ là vợ chồng mới cưới để được nhận miễn phí món tráng miệng. Bà khuyên “hai vợ chồng” nên đến làng Verona, quê hương của Roméo và Juliette. Vương làm ra vẻ dẫn đi:

- Vợ tôi đã có ý định sau khi thăm Roma thì đi Firenze. Chúng tôi chưa có kế hoạch đi Verona.

Tạm biệt bà chủ tiệm ăn, Thảo chợt nhận ra đóng vai người vợ trẻ cũng ngộ. Chưa bao giờ Tùng nói với cô về dự định đám cưới.

Ăn trưa xong, họ tiếp tục đi thăm toà thánh Vatican. Thảo xuýt xoa khi trông thấy những người đàn ông có khuôn mặt tươi sáng, mặc áo thụng đen, vai

rộng, ngực nở, eo thon. Mỗi khi họ bước qua cổng đều được những lính gác Thụy Sỹ đập gót, đưa tay chào.

Thảo vừa nhấm nháp chiếc kem mùi vanille vừa hào hứng nhận xét:

- Chúa ơi! ở Roma tôi chỉ thấy có hai điều đáng chiêm ngưỡng hơn cả những tác phẩm nghệ thuật! Đó là linh mục và cảnh sát!

Vương há hốc:

- Sao? Cô đặt linh mục ngang với cảnh sát à?

- Họ có điểm chung: đẹp trai quá!

- Cô có vẻ..mê trai?

- Tôi yêu vẻ đẹp của người đàn ông, bởi vậy mới đến Roma xem những bức tượng cẩm thạch khoả thân nổi tiếng của Michel-Ange!

Vương hỏi đố:

- Cô biết vì sao Michel-Ange lại thành công với những bức tượng nam khoả thân nhiều cơ bắp không?

- Vì ông ta có tài.

- Chỉ đúng một phần. Thực chất, vì bản thân ông ta là người đồng tính!

Giờ cả hai mới phát hiện họ có chung niềm đam mê nghệ thuật . Dù Vương là kỹ sư tin học và Thảo là dân kinh tế.

Vương nháy mắt:

- Thì ra cô đến Roma cũng với mục đích chiêm ngưỡng nghệ thuật. Vậy mà tối qua, nhìn bộ dạng của cô tôi tưởng cô đi du lịch vì thất tình!

Thảo thở hắt ra. Không biết vì lẽ gì, cô thành thật tâm sự chuyện tình cảm của mình cho người bạn mới quen. Và Thảo ngao ngán kết luận:

- Tôi tên Thảo, tiếng Hán có nghĩa là “cỏ”. Người yêu là “cây tùng”. Nhưng anh ta chẳng che chở cho tôi được bao nhiêu.

- Vậy sao cô yêu?

Thảo nói đại một lý do:

- Tại tôi mê đẹp trai!

Buổi tối, họ lại quay về nơi có ô cửa sổ vỡ. Làm sao tìm được khách sạn khác trong mùa cao điểm này?

Đêm nay Vương lại tiếp tục rên rỉ: “Tôi hối hận quá!”. Lọ dầu xanh anh đem theo đã gần hết vì phục vụ xoa bóp hai bắp chân mỏi nhừ của Thảo. Cô cười khoái chí dù ra vẻ áy náy: “Tôi đâu có thói quen đi bộ cả ngày trời. Đôi giày này cũ rồi ...”

Vương lầm bầm: “Tự dừng tôi thành nô lệ massage cho cô. Bình thường tôi chẳng phục vụ ai cả, người yêu tôi phải chăm sóc tôi chu đáo!”. Rồi Vương tâm sự mình đang du học ở Anh và có người yêu lớn hơn năm tuổi.

Nửa đùa nửa thật, anh lý giải:

- Cô biết không, tôi vẫn luôn thích phụ nữ lớn tuổi. Dường như trong tôi thiếu thốn tình mẫu tử thì phải. Mẹ tôi mất khá sớm mà.

- Anh có thật sự yêu cô ấy không?

Vương làm bộ nhú mày tư lự:

- Thế nào là thật sự và không thật sự? Dù sao cô ta đã nói câu: “Vương, Wo ai ni”.

Hai người cười phá lên. Thảo tự dừng thấy người bạn mới thật gân gù. Khi tắt đèn ngủ, Vương cười khế trong đêm: “Hôm nay không bắt tôi phải để đèn suốt đêm nữa à? Có tiến bộ!”.

Thảo nhột. Suốt đêm cô khó ngủ, chẳng phải nhớ “cây tùng”. Giường bên, tiếng ngáy nhỏ đều đều của người chia phòng thật ầm ập.

Ngày chót, hai người tham quan Roma. Vương cầm quyển sách hướng dẫn xuýt xoa:

- Còn nhiều nơi chưa đi quá!

Thảo đề nghị:

- Mình còn kịp giờ đến một chỗ nữa. Đi Terme di Caracalla nhé!

- Thuận đường không? Hơi xa đó, phải đón xe điện ngầm và cuốc bộ một đoạn.

- Được mà! Sách ghi đó là một nhà tắm công cộng, có sức chứa đến một ngàn sáu trăm khách. Tôi muốn biết người La Mã tắm như thế nào.

Vương chiều cô, họ cùng đi về hướng Terme di Caracalla. Trời tháng tư đã ẩm áp lăm, đi bộ một đoạn ai cũng bỏ hết lớp áo ngoài. Nhưng sao hai người càng đi càng thấy hoang vắng kỳ lạ.

Thảo ngờ ngợ:

- Lạc rồi! Quay lại thôi!

- Tội mình tìm đường quay về nhà ga luôn nhé! Đợi đến lúc có tàu đi Firenze luôn!

Thảo không chịu. Họ tiếp tục đi, cho đến khi Vương nhận ra cô rất đau chân và khuôn mặt đỏ hồng mồ hôi nhỏ giọt. Thảo bặm môi nói không sao mà nước mắt bắt đầu rơi.

- Anh làm ơn ...cõng tôi đi! Tôi đi hết nổi rồi!

Vương cười méo miệng:

- Thôi được! Lần đầu tiên trong đời tôi bị hành hạ thế này!

Khi đã yên vị trên phụng tiện giao thông thô sơ và độc đáo này, Thảo có vẻ áy náy:

- Người yêu có lòng mẫu tử của anh mà biết, hắt đau lòng lắm!

Vương không đáp. Anh nhận ra hình như mỗi bước đi của mình giờ hoá ra nhẹ bổng. Thảo lấy áo khoác đưa lên đầu, che nắng luôn cho Vương. Hai người tha nhau đi ngược lại đoạn đường dài.

Mãi đến khi leo lên dốc cao, anh mới nhận ra mình gần kiệt sức. Trên lưng anh, Thảo khuyến khích:

- Ráng lên, gần đến rồi! Chút xíu nữa tụi mình vô nhà tắm công cộng tắm luôn cho mát! .

Terme di Caracalla quả là một nhà tắm công cộng, nhưng được xây dựng vào năm 212 nên giờ đây chỉ còn là phế tích.

Hai người ngã lăn ra cỏ. Vương la toáng lên:

- Cô hại tôi rồi! Hại tôi rồi!

Thảo lấy bản đồ quạt cho Vương:

- Thì ...có đến nơi mới biết nó hoang tàn thế này. Lỡ rồi! Nghỉ một chút đi, rồi ... công tôi ra ga!

Vương hét lên náo nùng:

- Chúa ơi!

Chúa không thể giúp anh. Vương tiếp tục vác cô bạn bé nhỏ nhưng giờ đã có sức nặng ngàn cân trên lưng, lếch thếch tìm đường ra ga. Đến ga, Thảo cười lớn lên:

- Đói bụng không?

Vương gật. Cô lại cười:

- Còn kịp cho anh xếp hàng ở quầy Mc Donald mua hamburger cho hai đứa. Vương cầm tay cô, thêu thào một cách thành thật:

- Từ lúc tôi gặp được cô, cuộc đời tôi đã hoàn toàn thay đổi!

Tuy anh ra vẻ trách, nhưng Thảo nhận ra mắt anh đang cười.

Tàu đến Firenze. Hai người nắm tay nhau vào đại một khách sạn. May thay còn một phòng và họ mừng rỡ vì điều đó. Lần này các ô cửa không bị vỡ, nước trong nhà tắm nóng sức và hai chiếc giường đơn không đặt quá xa nhau. Họ mua pizza với nhiều quả ô liu như những viên kim cương trang trí. Cô xung phong xoa bóp hai bắp chân ê ẩm của Vương và âu yếm gọi anh là “vị vua không ngai của thiếp”. Anh cười, ôm cô vào lòng. Họ bỗng mong muốn thuộc về nhau...

Phút chót, họ chợt buông nhau ra. Vương thắng thốt:

- Khoan! Anh chợt có linh cảm ... giữa tụi mình, không phải là một kiểu yêu đương trong phút chốc, kiểu tình du lịch!

Thảo bối rối:

- Là tình yêu phải không ,Vương? Nghiêm túc phải không anh?

Cố gắng giữ lời hứa, Tùng ra sân bay chờ đón Thảo từ Ý trở về. Đã muộn ... Anh nhận được email cô viết từ làng Verona, bảo rằng mình đang rất hạnh phúc.

Tùng sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Anh không phải là người có thể tin vào những tình cảm bất chợt...